

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobců: a) M. Č. a b) J. Č.**, oba bytem „X“, **proti žalovanému: 1) Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 318/48, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu**, a **proti žalovanému: 2) Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 14.9.2011, č.j. 26368/2011-83/1820,**

takto:

- I. Krajský úřad Ústeckého kraje je **povinen** vydat rozhodnutí v řízení o odstranění souboru staveb označeného jako „Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků stavebníka na st.p.č. 36/2 v k.ú. Němčí u Malečova, zpevněné plochy v blízkosti stavby skladu na p.p.č.36/1 a 38 v k.ú. Němčí u Malečova, jímky (včetně propojovacího kanalizačního potrubí) na p.p.č. 36/1 v k.ú. Němčí u Malečova, a propustky z nerez oceli včetně odvodňovacího příkopu na p.p.č. 38 v k.ú. Němčí u Malečova“ vedeném pod sp. zn. 425/UPS/2010, a to do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. **Žalovaný ad 1)** je povinen **zaplatit** žalobcům náhradu nákladů řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve výši **4 000,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žaloba **proti rozhodnutí** Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14.9.2011, č.j. 26368/2011-83/1820, **se odmítá.**
- IV. Ve vztahu k řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu **nemá žádný** z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobci se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhali vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovanému ad 1) vydat ve stanovené lhůtě rozhodnutí v řízení o odstranění souboru staveb „Chlív na p.č. 36/8, zpevněné plochy v blízkosti stavby chliva na p.č. 36/8 a 38, jímky (včetně propojovacího kanalizačního potrubí) na p.č. 36/8 a propustky z nerez oceli včetně odvodňovacího příkopu na p.č. 38 vše v k.ú. Němčí u Malečova“.

V rámci repliky ze dne 5.3.2012 pak žalobci doplnili žalobu o návrh, kterým se domáhali zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14.9.2011, č.j. 26368/2011-83/1820, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 15.4.2011, č.j. 563/UPS/2010-7, kterým bylo rozhodnuto, že Ing. Miloš Kopecký není vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci odstranění výše uvedených staveb.

Žalobci uvedli, že ve věci odstranění černých staveb stavebníka A. M. je vedeno již od roku 2000 správní řízení, v jehož rámci již bylo vydáno několik prvostupňových rozhodnutí, z nichž všechna byla následně odvolacími orgány zrušena. Po opakovaných podnětech žalobců týkajících se nečinnosti příslušného prvostupňového orgánu bylo vydáno jako opatření k odstranění nečinnosti rozhodnutí žalovaného ad 1) ze dne 7.12.2010, č.j. 425/UPS/2010, JID 187949/2010/KÚÚK, kterým žalovaným ad 1) v řízení o odstranění souboru staveb označeného jako: „Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků stavebníka na st.p.č. 36/2 v k.ú. Němčí u Malečova, zpevněné plochy v blízkosti stavby skladu na p.p.č.36/1 a 38 v k.ú. Němčí u Malečova, jímky (včetně propojovacího kanalizačního potrubí) na p.p.č. 36/1 v k.ú. Němčí u Malečova, a propustky z nerez oceli včetně odvodňovacího příkopu na p.p.č. 38 v k.ú. Němčí u Malečova“, konstatoval, že ve věci sám rozhodne, tedy vyřízení věci na sebe sám vztáhnul. Žalobci následně oprávněně očekávali, že bude ve věci bezodkladně rozhodnuto. Oproti tomu žalovaný ad 1) do doby podání žaloby neučinil žádné rozhodnutí ve věci. Nejprve otálel s vydáním rozhodnutí s odkazem na nutnost rozhodnutí o podjatosti namítané účastníky řízení a následně argumentoval nemožností pokračovat ve věci, neboť zapůjčil spis Okresnímu soudu v Ústí nad Labem. Žalobci se opakovaně obrátili s podnětem k opatření proti nečinnosti na Ministerstvo pro místní rozvoj. Tyto podněty Ministerstvo pro místní rozvoj shledalo jako důvodné a vyzvalo opakovaně žalovaného ad 1) k přijetí opatření k odstranění nečinnosti. Žalobci se tedy domnívají, že svým postupem vyčerpali bezvýsledně prostředky k odstranění nečinnosti žalovaného.

Žalobci uvádějí, že označují předmět řízení k nařízení odstranění staveb tak, aby byl již nesporně zajištěn soulad s údaji, jak jsou k dotčeným parcelám vyznačeny v katastru nemovitostí, na nichž soubor staveb stavebníci bez povolení vystavěli, a také tak, jak byl stavebním úřadem předmět řízení ohledán a označen dle zjištěných skutečností v šetřeních na místě. Nelze dle žalobců ponechat označení předmětu řízení tak, jak je černá stavebnice uváděla v jejích neúspěšných žádostech o dodatečné povolení. To by dle žalobců bylo v rozporu s ustanovením § 88 odst. 1 písm. b) zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon). Žalobci trvají na tom, že v řízení na žádost již žalovaný ad 1) nemůže pokračovat. Proto je třeba striktně vrátit označení předmětu správního řízení, jak bylo definováno v řízení zahájeném původně z moci úřední o odstranění staveb. Jde o označení staveb, které bylo uvedeno v oznámení ze dne 15.3.2000 o zahájení řízení. Má tedy jít o chlív a nikoli o kolnu či sklad.

Žalovaný ad 1) ve svém písemném vyjádření k podané žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ad 1) uvedl, že po vydání rozhodnutí, kterým si z důvodu opakované nečinnosti prvoinstančního orgánu převzal věc k rozhodnutí, byla právní zástupkyně A. M. vznesena námitka podjatosti pracovníka žalovaného ad 1) Ing. M. K. O námitce podjatosti rozhodla Ing. Z. Š. rozhodnutím ze dne 15.4.2011, č.j. 563/UPS/2010-7, tak, že Ing. M. K. není vyloučen z projednávání a rozhodování v předmětné věci. Proti tomuto rozhodnutí podala paní M. odvolání. Ministerstvo pro místní rozvoj jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 14.9.2011, č.j. 26368/2011-83/1820, prvostupňové rozhodnutí o námitce podjatosti zrušil s tím, že dle § 9 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“), Ing. M. K. je vyloučen z projednávání a rozhodování dané věci, neboť z projednávání a rozhodování před správními orgány je vyloučen také ten, kdo se v téže věci zúčastnil řízení jako pracovník správního orgánu jiného stupně. V daném případě Ing. M. K. rozhodoval o odvolání proti předchozím rozhodnutím prvoinstančního orgánu. Proto po atrakci řízení nemůže se sám podílet na rozhodování v předmětné věci v první instanci. V odůvodnění výše uvedeného rozhodnutí je pak výslovně uvedeno, že daná procesní situace platí i pro další pracovníky krajského úřadu, kteří byli účastníky projednávání a rozhodování v dané věci před přijetím předmětného opatření proti nečinnosti ze dne 7.12.2010.

Z uvedeného tedy žalovaný ad 1) dovozuje, že z projednávání a rozhodování je vyloučena i Ing. Z. Š., vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu krajského úřadu, neboť byla opakovaně účastna projednávání a rozhodování v odvolacím řízení. Rovněž je dle žalovaného ad 1) z projednávání a rozhodování vyloučena Ing. H. B., vedoucí oddělení stavebního řádu, která rovněž byla účastna při předchozím rozhodování v rámci odvolacího řízení. Ing. Z. Š. je od roku 2007 nadřízenou všech pracovníků zařazených do odboru územního plánování a stavebního řádu a Ing. H. B. je přímou nadřízenou pracovníků zařazených do oddělení stavebního řádu uvedeného odboru. Žalovaný ad 1) uvádí, že s ohledem na principy správního řádu jsou proto z projednávání a rozhodování věci vyloučeni všichni pracovníci odboru územního plánování a stavebního řádu, přičemž na krajském úřadě není další pracovník, který by mohl vést předmětné aťhované řízení a ve věci rozhodnout. Dále zdůrazňuje, že v předmětném řízení je postupováno podle zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“), který za situace, kdy nelze určit jiného pracovníka k provedení řízení a vydání rozhodnutí, neumožňuje věc předat jinému správnímu orgánu.

Žalovaný ad 1) tedy zastává názor, že v jeho případě nejde o nezákonnou nečinnost, neboť v dané věci může konat pouze úkony, které nesnesou odkladu.

Na vyjádření žalovaného ad 1) reagovali žalobci replikou doručenou soudu osobně dne 19.3.2012, ve které uvedli, že po provedené atrakci žalovanému ad 1) připadla úřední povinnost rozhodnout v prvním stupni a musí proto činit vše, aby tuto úřední povinnost v zákonem stanovené lhůtě bezezbytku a řádně splnil. Žalobci uvádí, že dle jejich názoru zákon žádné překážky k rychlému rozhodnutí ve věci neklade. Jde jen o nalezení správného a účinného řešení tak, aby byla šetřena práva všech účastníků řízení a přitom byl dán průchod hájení veřejných zájmů, iniciativě účastníků k ochraně jejich práv i uplatnění dobrých mravů. Žalobci uvádějí, že není ani tak podstatné, jaký pracovník řízení dokončí, neboť v současné fázi řízení již nemá prostor pro použití správních úvah. Zároveň však poukazují na to, že by bylo vhodné, aby věc dokončil pracovník, který je již s věcí detailně obeznámen. Dále žalobci poukázali na skutečnost, že v dosavadním řízení žalovaný ad 1) směřoval postupy dle starého správního řádu a dle zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Zejména

poukázali na skutečnost, že v rozporu s ustanovením § 12 odst. 2 starého správního řádu připustil žalovaný ad 1) samostatný opravný prostředek proti rozhodnutí o námitce podjatosti. Rovněž se pozastavili nad tím, že následně žalovaný ad 2) o opravném prostředku proti předmětnému rozhodnutí o podjatosti rozhodoval a neodmítl jej.

Ve své replice pak žalobci doplnili svoji žalobu tak, že navrhli zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj o odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti ze dne 14.9.2011, č.j. 26368/2011-83/1820.

Primárně se soud zabýval žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), kterou žalobci ve své replice napadli rozhodnutí žalovaného ad 2) ze dne 14.9.2011, č.j. 26368/2011-83/1820, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje o námitce podjatosti ze dne 15.4.2011, č.j. 563/UPS/2010-7.

Je nutné uvést, že k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s.ř.s., je legitimován ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Podle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 téhož ustanovení **zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.**

Podle § 40 odst. 1 s.ř.s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Odst. 2 citovaného ustanovení pak stanovuje, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh odmítne, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.9.2011 tedy téměř půl roku před tím, než byla soudu doručena replika žalobců, ve které rozšířili svoji žalobu o návrh na zrušení předmětného rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj. Replika žalobců s rozšířením žaloby byla podána soudu osobně dne 19.3.2012. Lhůta pro podání žaloby marně uplynula v pátek dne 16.11.2011

S ohledem na výše uvedené skutečnosti nezbylo soudu nic jiného než vyslovit, že předmětná žaloba byla podána opožděně, neboť nebyla dodržena zákonem stanovená dvouměsíční lhůta k jejímu podání. Z tohoto důvodu pak soud s odkazem na ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. tuto žalobu, kterou se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14.9.2011, č.j. 26368/2011-83/1820, pro opožděnost výrokem ad III. odmítl.

Následně se soud zabýval žalobou proti nečinnosti správního orgánu. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobci s takovým postupem výslovně souhlasili a žalovaným 1) se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas s vyřízením věci bez jednání, k nařízení jednání nevyjádřil.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. se přitom lze domáhat po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ust. § 81 odst. 1 s.ř.s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

V daném konkrétním případě žalovaný ad 1) souhlasí s tím, že je nečinný, ovšem trvá na tom, že se nejedná o nezákonnou nečinnost, neboť tato nečinnost je způsobena skutečností, že dle rozhodnutí jeho nadřízeného orgánu jsou z projednávání věci a rozhodování ve věci vyloučení všichni jeho pracovníci a v důsledku toho můžou z jeho strany být činěny pouze úkony, které nesnesenou odkladu.

Je nutno zdůraznit, že vzhledem k délce správního řízení se na předmětné řízení aplikuje stále ještě starý správní řád. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že pravomocně bylo rozhodnuto pouze o vyloučení z projednávání a rozhodování věci v případě Ing. M. K.. V případě Ing. Z. Š. a Ing. H. B. sice žalovaný ad 1) tvrdí jejich podjatost, ale žádným způsobem o jejich podjatosti v daném správním řízení rozhodnuto nebylo.

V ustanovení § 11 odst. 1 starého správního řádu je uvedeno, že jakmile se pracovník správního orgánu dozví o skutečnostech nasvědčujících jeho vyloučení, oznámí to neprodleně svému nejbližší nadřízenému vedoucímu; vedoucí správního orgánu to oznámí vedoucímu nadřízeného správního orgánu a vedoucí odboru národního výboru tajemníkovi národního výboru. Dále v ustanovení § 12 odst. 1 starého správního řádu je uvedeno, že o tom, zda je pracovník správního orgánu z řízení vyloučen, rozhoduje orgán, jemuž byly důvody vyloučení oznámeny (§ 11 odst. 1); jestliže bylo rozhodnuto, že pracovník správního orgánu je vyloučen, učiní tento orgán opatření k zajištění řádného provedení dalšího řízení.

Pracovníci žalovaného ad 1) však v daném případě evidentně nepostupovali v souladu s výše uvedenými ustanoveními. V daném případě pracovníci žalovaného ad 1) pouze dovodili, že jsou zřejmě obdobně jako Ing. M. K. z důvodu podjatosti z daného řízení vyloučení, ovšem žádné další příslušné kroky neučinili. Již v tomto směru je nutno spatřovat nečinnost žalovaného. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že pracovníci žalovaného ad 1) shledali skutečnosti nasvědčující jejich vyloučení z řízení a nesplnili svoji povinnost zakotvenou v ustanovení § 11 odst. 1 starého správního řádu a aniž by bylo pravomocně rozhodnuto o jejich vyloučení, odmítají činit ve správním řízení další úkony. Pokud příslušní pracovníci nesplnili svou povinnost uloženou jim zákonem a neoznámili svému nejbližší nadřízenému to, že se dověděli o skutečnostech nasvědčujících jejich vyloučení, a nebylo v důsledku toho rozhodnuto o jejich vyloučení, nemohou s odkazem na vyloučení z řízení ospravedlňovat svoji nečinnost.

Na tomto místě musí soud poznamenat, že starý správní řád v úpravě podjatosti pracovníků správních orgánů nemá upravenou „systémovou podjatost“, která je zakotvena v ustanovení § 14 odst. 4 správního řádu, kde je mimo jiné uvedeno, že představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, *kteřá není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti*. V ustanovení § 12 odst. 1 in fine je pouze uvedeno, že orgán, který rozhodl o podjatosti pracovníka, učiní opatření k zajištění řádného provedení dalšího řízení. I kdyby příslušný nadřízený vedoucí, i přes skutečnost, že to není výslovně ve

starém správním řádu uvedeno, při rozhodování o případném oznámení potenciální podjatosti vedoucí příslušného odboru s odkazem na principy správního řádu dospěl k závěru, že v důsledku podjatosti vedoucí příslušného odboru jsou podjati i všichni pracovníci příslušného odboru, stále mu v souladu s ustanovením § 12 odst. 1 in fine starého správního řádu zůstává povinnost učinit opatření k zajištění řádného provedení dalšího řízení.

V případě krajského úřadu je nadřízeným pracovníkem vedoucího odboru ve věcech spadajících do přenesené pravomoci hejtman, pokud není organizačním řádem stanoveno jinak. Na hejtmanovi by pak tedy bylo, aby učinil příslušné opatření k zajištění řádného provedení dalšího řízení.

Je nutno rovněž podotknout, že z ustanovení § 13 odst. 1 stavebního zákona jednoznačně vyplývá, že obecným stavebním úřadem je obecní úřad, popř. krajský úřad, a nikoli jednotlivé odbory těchto úřadů. Pokud tedy došlo, jak již bylo výše uvedeno, k atrakci předmětného řízení z příslušného obecního úřadu na Krajský úřad pro Ústecký kraj, což je mezi účastníky nesporné, pak je příslušným orgánem právě krajský úřad a nikoli jeho konkrétní odbor. Vyřizování věcí, které se týkají určitého okruhu posuzovaných věcí v rámci jednotlivých odborů krajského úřadu, je pouze organizační otázkou. Nic by tedy případně nebránilo hejtmanovi v přidělení vyřízení celého případu kompetentnímu pracovníkovi z jiného odboru Krajského úřadu Ústeckého kraje, u něhož by nebyly dány důvody k pochybnostem o jeho nepodjatosti.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalovaný ad 1) v předmětné věci je skutečně v rozporu se zákonem nečinný. Soud proto shledal žalobu důvodnou a podle § 81 odst. 2 s.ř.s. uložil žalovanému ad 1) povinnost vydat rozhodnutí v řízení o odstranění souboru staveb označeného jako „Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků stavebníka na st.p.č. 36/2 v k.ú. Němčí u Malečova, zpevněné plochy v blízkosti stavby skladu na p.p.č.36/1 a 38 v k.ú. Němčí u Malečova, jímky (včetně propojovacího kanalizačního potrubí) na p.p.č. 36/1 v k.ú. Němčí u Malečova, a propustky z nerez oceli včetně odvodňovacího příkopu na p.p.č. 38 v k.ú. Němčí u Malečova“. Ke splnění této povinnosti pak stanovil lhůtu šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku, kterou považuje za přiměřenou s ohledem na to, že správní orgán může ve věci samé rozhodovat až po vrácení správního spisu a provedení dalších nezbytných úkonů včetně případného rozhodnutí o podjatosti.

Pro úplnost soud dodává, že uložil žalovanému rozhodnout v řízení vymezeném stejně jako je vymezeno v opatření proti nečinnosti ze dne 7.12.2010, kterým si na sebe vyřízení věci žalovaný aтраhoval. Dle soudu je nepochybné, že žalobci se domáhali ochrany proti nečinnosti právě v tomto řízení. Dále soud uvádí, že pokud se žalobci chtějí domoci změny vymezení předmětu řízení, musí se toho domáhat v rámci samotného správního řízení. Soud zdůrazňuje, že v daném řízení posuzoval pouze otázku nečinnosti žalovaného a žádným způsobem nepřezkoumával správnost či nesprávnost jeho procesních postupů v řízení.

Žalobci měli ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému ad 1) výrokem ad II. povinnost zaplatit jim do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 4 000,- Kč, která odpovídá soudnímu poplatku uhrazenému žalobci. Žádné další náklady řízení dle obsahu soudního spisu žalobcům nevznikly.

Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu byla výrokem ad III. odmítnuta. V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. výrokem ad IV.

nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17. července 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová